
Paa Post for Ræv

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Paa Post for Ræv

4

Paa Post for Ræv

Paa Post for Ræv

Genoptrykt i "Liv og glade Dage" Pag 89-97

Paa Post for Ræv.

Jp. 12.1.1936[1]

Af Sognepræst Kaj Munk.

JAMEN MAND DOG, hvorfor skød De ikke? Nej, ved De hvad, det er ingen Undskyldning, at De ikke saa ham. Det er sandt nok, at han kan sætte over en Plantagevej, saa man kun faar en Anelse af ham, men saa maa man virkelig skyde paa Anelsen. For Sandheden er vel ikke en helt anden? Hohohoho, tænkte jeg det ikke nok! Og saadan en Mester Klodrian inviterer man med paa Jagt! Staar og sover med Bøssen sikret, naar Drevet er nær, og kan ikke engang sanse at faa den afsikret! De skulde have heddet Hr. Klods, min kære, og gaaet Militærvejen, saa var De avanceret til Major. Det er kun hændt *mig* een Gang i mit lange Jægerliv, at Skuddet ikke kom; lynsnar og raadsnar slog jeg Sikringen ned med Tommelen, og Dyret faldt - det var endda en Sneppe. - Nej, holdt! Laus skal De min Sandten ikke smide Bøssen til Kinden for; godt nok ligner han en Ræv; men De kan kende Forskel paa Røsten; det er yderst sjældent, en Ræv vil passere Dem syngende af fuld Hals. Og nu kommer Spotty! Kan De høre, den har lært den samme Julesalme udenad, den tager den bare et Par Toner højere. Se, hvis De nu havde proberet et uafsikret Skud efter Anelsen før, kunde De maaske have sparet vore to Kammeraters otte Ben for den Sløjfe paa 5 km, der fører tilbage hertil.

De hørte, Lederen af Jagten paalagde os ikke at snakke sammen; ti De saa bare stille, og lad mig fortælle Dem et Par Historier; derved overtrædes Budet jo ikke, og Drevet har vi alligevel ikke tilbage før om et Kvarter. Ser De, der var en Ræv nede paa Sir Lyngbjerg; vi holdt Vagt ved Graven i 2 Døgn, og da han saa kom - - av for Katten! Saa De heller ikke ham der? Naa, ikke? Jo, han var luntet lige ned til os, hvis her havde været stille; men hvad? Jeg skyder som Regel forbi paa Ræve, oprigtigt talt; og De har vel sikret? Det var en løs Ræv, nej, det har ikke noget med Halsbaand at gøre; det betyder en Ræv, Hundene ikke er efter. Om vi ikke hellere skal tie? Nej, hvorfor det? Drevet er jo helt Pokker i Vold, kan De høre, og den løse kommer ikke mere her. Ja, selvfølgelig, det kunde der være; der kunde være en løs mere. Men ærligt talt, vil De ikke hellere have en god Historie, altsaa naar den *er* god, end en stakkels Ræv? Saa funny og festlig som Hans Durchlaughtighed er, naar han stryger af Sted mellem Fyrrene og finder paa de tusinde Genialiteter - og saa ligger der en lille forpjusket død Tingest, stiv og dum og blodig og tilsavlet af Hunde. Det har mange Gange trøstet mig, naar jeg stod med Ærgrelsen over at have skudt forbi til en oplagt Ræv: "Men Gudskelov, *det* gode kom der da ud af det, at nu lever han stadig". Tys! Paa Knæ, Menneske! Ikke en Lyd! Kan De ikke se, han staar dernede og lurer? Skal vi prøve at kravle nærmere? Ja, det giver vaade Knæ og maaske senere hen en lille munter

Lungebetændelse! Men naar nu en Ræv virkelig stiller sig op ved en Vejkant og venter stiltfærdigt og taalmodigt paa at blive skudt? Staar han der endnu? Hvad siger De? Er det ikke en Ræv, men en udgaaet Fyr? Ved De hvad, det var kedeligt; men saa foreslaar jeg noget, og det er, at vi rejser os igen.

*

Hvadbehager? Om der er videre med Ræve i denne Plantage? Nu skal jeg fortælle Dem en Historie, som De ikke vil tro et Hak paa, og det er det dejlige ved det, for sand er den, og paa den Maade bliver det jo mig, der snyder Dem. Kort før Jul var jeg inviteret herud af en af mine bedste Jagtkammerater, og vi mødte paa Pletten, en lille Snes Dickenske Figurer i Alderen fra godt 18 til henimod 90, af hvem de sidste ingenlunde var de ringeste. Jeg havde aldrig været her før og forvildede mig inden længe hen til en Kløft mellem to Banker, der var gennemhullet som nogen Schweizerost. Min lille lynende Gravmand forsvandt øjeblikkelig ned i Osten, og et Par Sekunder efter hørte jeg, at nu blev der Liv i Underverdenen. Da jeg umuligt ene Mand kunde vogte en halv Snes Udfaldsporte mellem Smaabøge og Fyrre, kiggede jeg mig om efter en Sidemand for at vinke ham til Hjælp, og imens listede Ræven sig ud bag mig og gled bort, hvad jo Hunden fortalte mig, da den hylende kom op og forsvandt paa Sporet ind mellem Træerne. Den Skovdue skal De saa mænd ikke kigge efter; den er jo fredet nu. Den lille lavbenede Hund opgav snart sin Halsen. Der var morgenstille i Skoven, en fin Frost, et velsignet Vejr. Saa begyndte en Spætte at føle sig for paa en tør Gren i Nærheden, pik, pik, et Urværk, som om den i Evighedens Time hakkede Sekunderne af. Og atter blev der aldeles stille.

Et Kvarter eller saa ventede jeg paa Gravmand; saa hørte jeg den nærme sig, Greneknæk, Bladeraslen, og endelig stod den ved Siden af mig. Jeg bøjede mig for at klappe den; men det var ikke Gravmand, men en Ræv, der stod; den var faldet i Forundring over mine Gummistøvler, hvad *det* vel kunde være for et Par Træer. Men klappes vilde den ikke. Den var Modstander af Klapjagt under enhver Form. Jeg blev lammet af OVERRASKELSEN, men den blev i høj Grad det modsatte, tumlede ned ad Skrænten og forsvandt mellem Smaafyrrene i det Øjeblik, min Bøsse endelig lod sig overtale til at gaa af paa maa og faa. Saa kom Gravmand op af et af Hullerne og saa sig forskende om; det var altsaa ham, der havde sendt mig den Forbløffelse paa Halsen eller rettere paa Benene.

Da knaldede det i den anden Ende af Skoven. Min Ven Ole stod paa en Knold, hvori var fire Huller. Hans Støvle sad ved Siden af ham, og hans Gravhund plumpede ned i et af Hullerne, og straks plumpede en Ræv op af et andet; Ole gav den to blanke Forbier, hvorpaa den med Støveren efter sig sprang ned forbi en gammel Officer, som gav den den tredie Forbier, videre til Herremanden, som betænkte den med den fjerde, hvorpaa den tumlede op ad min Skrænt, tumlede mod mine Gummistøvler, tumlede ned ad Skrænten igen og modtog af mig den femte Forbier, hvorefter den dansende forlod Plantagen og vort Revier.

*

Er der noget at sige til, at Selskabet fandt, at Tiden til Frokost nu var inde? Vi samledes ved Plantagehuset, hvor kort efter ogsaa Gravmand indfandt sig - med Grus paa Ryggen.

Det ved jeg, hvad betyder: ”Naa, Gravmand, kan du saa vise Far, hvor Mikkel sidder?” Og den af Sted! Med mig bagefter i Galop! Der staar den og venter ved et af de Huller, jeg hele Formiddagen har haft Post ved. Jeg gør Tegn. Jægerne stimler til. Hunden holder fuld Hals dernede. Vi trænges om Rørene, saa vi knap kan bevæge Armene. Eksperten Ole knæler ned med Ansigtet til Jorden, dog ikke vendt imod Mekka. Alle holder Vejret tilbage for at give ham Lejlighed til at skønne med den Sikkerhed, som nu er *hans* Naadegave, hvor i Jorden det er, det foregaar. ”Nu kommer han”, profeterer han pludselig; og rigtigt! Dér, for de fyrretyve Fødder, triller den store, røde, lodne Pølse med eet af Sted. Bum bum bum bum bum. Saa vifter han med Luntten og fortøner mellem Træerne. Se, det er den Slags Jagt, jeg ka’ li’ at være med til.

Denne Ræv blev senere paa Dagen - saa, saa, saa, nu nærmer Drevet sig. Det gaar mere mod Sønder denne Gang. Hvad om vi to lister ud paa Brandbæltet lige saa stille og tager Chansen dér? Hoho, der kommer han nede, han har god Tid, Hundene er langt bagefter, sikke en Krabat! Der maa være spildt et Par Draaber Ulveblod i hans Slægt engang. Slaar han ikke af forinden, vil han passere os paa 4 Alens Afstand. Skal vi give hinanden et tavst Løfte paa, at fra i Dag af skal Urfugle, Harer og Agerhøns være fredet for ham? Stille, Rør ikke en Muskel! Parat!

Lab! lab! lab! lab!

Bum! Skyd, Menneske, skyd! Det andet Skud ogsaa! Jeg staar og har sikret! Hvor Pokker er Sikringen henne? Hvordan er det, man skal, naar Bøssen er sikret og en Ræv render en forbi?

Bum! Saa! Nu drejer han ud over Heden. Glædeligt Nytaar, Hr. Mikkel!

Skal vi gaa hjem?

Kaj Munk.